

Z. Br.

"Kierunki w lingwistyce", Milka Ivić, Wrocław-Warszawa-Kraków 1966 : [recenzja]

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 12/1, 177

1967

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Milka Ivić, *Kierunki w lingwistyce*. Przełożyła Anna Wierzbicka. Zakład Narodowy imienia Ossolińskich — Wydawnictwo, Wrocław—Warszawa—Kraków 1966, ss. 263.

Książka Milki Ivić, autorki ponad 70 prac drukowanych w 10 krajach, profesora przy katedrze języka serbochorwackiego na uniwersytecie w Belgradzie, jest zarysem historii nauki o języku, począwszy od pierwszych znanych nam dzisiaj przejawów zainteresowania językiem w starożytności aż po 1961 r. (kiedy powstał oryginalny serbochorwacki tekst książki). Szczególny nacisk autorka położyła na wiek XX (ss. 57—239).

Osobny podrozdział (ss. 87—90) poświęcony jest szkole kazańskiej, poglądom lingwistycznym, które rozwijali dwaj Polacy: Baudouin de Courtenay (1845—1929) i Mikołaj Kruszewski (1851—1887). Choć chronologicznie szkoła kazańska należy do lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku, autorka omawia ją jednak w części *Badania językowe w wieku XX*, a to ze względu na ducha tej nauki i ze względu na fakt, że jej rozgłos na świecie nadszedł w wiele lat po okresie kazańskiej współpracy językoznawczej jej przedstawicieli.

Z. Br.

Henry E. Sigerist, *A History of Medicine*. Tom 1: *Primitive and Archaic Medicine*. Oxford University Press, New York 1955, ss. XXI + 564, il. 24. Tom 2: *Early Greek, Hindu, and Persian Medicine*. Oxford University Press, New York 1961, ss. XVI + 352.

Warto przypomnieć, że kiedy Henry E. Sigerist podjął się był opracowania podręcznika historii medycyny wszystkich krajów i kultur — w odróżnieniu od uprzednio wydanych podręczników postawił sobie za zadanie przedstawienie historii medycyny w ramach ogólnej historii oraz podkreślenie doniosłej roli, jaką odgrywają nauki lekarskie w postępie ludzkości. Chcąc opracować zagadnienie w sposób wyczerpujący, dużo studiował, m. in. poznał 14 języków. Pracę swą zaplanował na 8 tomów, przedwczesna jednak śmierć w 1957 r. pozwoliła mu tylko na opracowanie 2 tomów. Oba tomy obejmują historię medycyny pierwotnej i starożytnej Egiptu, Mezopotamii, Grecji, Indii i Persji.

W tomie pierwszym znajdują się bardzo istotne uzupełnienia zawierające bibliografię dzieł z historii medycyny, historii poszczególnych dyscyplin lekarskich, historii medycyny różnych krajów i historii ważniejszych chorób, bibliografię wydawnictw źródłowych jak czasopisma poświęcone historii medycyny wychodzące w poszczególnych krajach, wydawnictwa oryginalne, bio- i bibliografie, wykaz zbiorów muzealnych z historii medycyny i bibliografię piśmiennictwa z paleopatologii i paleodontologii począwszy od 1930 r. W obu tomach znajduje się ponad 130 ilustracji. Każdy tom posiada indeks.

Dzieło Sigerista stanowi podstawowy podręcznik z zakresu historii medycyny pierwotnej i starożytnej.

T. O.

Jean Starobinski, *Histoire de la médecine*. Les Editions Rencontre et Erik Nitsche International, Lausanne 1963, ss. 104.

Historia medycyny Starobinskiego jest dwunastym z kolei tomem serii wydawniczej *La science illustrée* poświęconej historii nauk ścisłych.

Starobinski przedstawia historię medycyny powszechnej począwszy od czasów przedhistorycznych aż do XX w. Pokazuje rozwój medycyny w powiązaniu